

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2019 r. w sprawie T-331/17, Steifer/Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, wniesione w dniu 30 września 2019 r. przez Guya Steifera

(Sprawa C-727/19 P)

(2020/C 36/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Guy Steifer (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)

Druga strona postępowania: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r. Trybunał (ósma izba) w części odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne, a w pozostałej części oddalił je jako oczywiście bezzasadne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 31 października 2019 r. – Ligue des droits humains/Conseil des ministres

(Sprawa C-817/19)

(2020/C 36/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ligue des droits humains

Druga strona postępowania: Conseil des ministres

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych – RODO) ⁽¹⁾ w związku z art. 2 ust. 2 lit. d) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do przepisów krajowych takich jak ustawa z dnia 25 grudnia 2016 r. w sprawie przetwarzania danych pasażerów, która dokonuje transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania ⁽²⁾, dyrektywy Rady 2004/82/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie zobowiązania przewoźników do przekazywania danych pasażerów ⁽³⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich i uchylającej dyrektywę 2002/6/WE ⁽⁴⁾?
- 2) Czy w zakresie, w jakim wymienione w załączniku I do dyrektywy 2016/681 dane są bardzo obszerne – w szczególności dane, o których mowa w pkt 18 załącznika I do dyrektywy 2016/681, które wykraczają poza dane określone w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/82 – oraz w zakresie, w jakim mogą one, rozpatrywane łącznie, ujawniać dane szczególnie chronione, a tym samym naruszać granice tego, co „absolutnie konieczne”, załącznik ten jest zgodny z art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

- 3) Czy w zakresie, w jakim ze względu na wyrażenia „w szczególności” i „w tym”, zawarte w pkt 12 i 18 załącznika I do dyrektywy (UE) 2016/681, dane, o których w nich mowa zostały wymienione tytułem przykładu, a nie w sposób wyczerpujący, w związku z czym nie jest spełniony wymóg precyzyjności i jasności przepisów pociągających za sobą ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego oraz w prawo do ochrony danych osobowych, wspomniane punkty tego załącznika są zgodne z art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 4) Czy w zakresie, w jakim ustanowiony w art. 3 pkt 4 dyrektywy (UE) 2016/681 i załączniku I do tej dyrektywy system uogólnionego gromadzenia, przekazywania i przetwarzania danych pasażerów dotyczy każdej osoby, która wykorzystuje dany środek transportu, niezależnie od jakiegokolwiek obiektywnego czynnika pozwalającego na uznanie, że osoba ta może stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego, przepisy te są zgodne z art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 5) Czy art. 6 dyrektywy (UE) 2016/681 w związku z art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu takiemu jak zaskarżona ustawa, która dopuszcza, jako cel przetwarzania danych „PNR”, monitorowanie działalności wywiadowczej służb wywiadowczych i bezpieczeństwa, a tym samym uwzględnić ten cel w ramach celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania?
- 6) Czy art. 6 dyrektywy (UE) 2016/681 jest zgodny z art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim wstępna ocena danych pasażerów, którą on reguluje, poprzez korelację z bazami danych i określonymi wcześniej kryteriami, jest stosowana w sposób systematyczny i uogólniony, niezależnie od jakiegokolwiek obiektywnego czynnika pozwalającego na uznanie, że pasażerowie ci mogą stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego?
- 7) Czy pojęcie „innego właściwego organu krajowego”, o którym mowa w art. 12 ust. 3 dyrektywy 2016/681, można interpretować w ten sposób, że dotyczy ono JIP utworzonej przez ustawę z dnia 25 grudnia 2016 r., która może zatem zezwolić na dostęp do danych „PNR” po upływie sześciomiesięcznego terminu w ramach wyszukiwań ad hoc?
- 8) Czy art. 12 dyrektywy 2016/681 w związku z art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu takiemu jak zaskarżona ustawa, która przewiduje ogólny termin przechowywania danych wynoszący pięć lat, nie dokonując rozróżnienia co do tego, czy w ramach wstępnej oceny okazuje się, że dani pasażerowie mogą lub nie mogą stanowić zagrożenia dla bezpieczeństwa publicznego?
- 9)
 - a) Czy dyrektywa 2004/82 jest zgodna z art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim ustanowione w niej obowiązki mają zastosowanie do lotów wewnątrz Unii Europejskiej?
 - b) Czy dyrektywę 2004/82 w związku z art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu takiemu jak zaskarżona ustawa, która w celu zwalczania nielegalnej imigracji i ulepszenia kontroli granicznych zezwala na system gromadzenia i przetwarzania danych pasażerów „udających się do, przybywających z i przejeżdżających przez terytorium kraju”, co może powodować w sposób pośredni przywrócenie kontroli na granicach wewnętrznych?
- 10) Jeżeli na podstawie odpowiedzi udzielonych na poprzednie pytania prejudycjalne Cour constitutionnelle miałyby dojść do wniosku, że zaskarżona ustawa, transponująca w szczególności dyrektywę 2016/681, narusza jeden lub więcej obowiązków wynikających z przepisów wskazanych w tych pytaniach, to czy mógłby on tymczasowo utrzymać w mocy skutki ustawy z dnia 25 grudnia 2016 r. „o przetwarzaniu danych pasażerów”, aby uniknąć niepewności prawa i zapewnić możliwość dalszego wykorzystywania uprzednio zgromadzonych i przechowywanych danych do celów określonych w ustawie?

(¹) Dz. U. 2016, L 119, s. 1.

(²) Dz. U. 2016, L 119, s. 132.

(³) Dz. U. 2004, L 261, s. 24.

(⁴) Dz. U. 2010, L 283, s. 1.